

Κυριάκος ο παράλυτος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο μακαριστός Κυριάκος γεννήθηκε στο κατεχόμενο χωριό Σύσκληπος της έπαρχίας Κερύνειας, στις 13 Απριλίου του 1933. Γονείς του ήταν η Ροδοῦ καί ο Κωνσταντῖνος Καρκότης. Τό ὀνοματεπώνυμό του ἦταν Κυριάκος Κ. Καρκότης ἀλλά σέ ὄλους ἦταν γνωστός ὡς ὁ «Κυριάκος ὁ παράλυτος». Ἐνόσω ζοῦσε, δέν ὑπῆρχε κόσμος τῆς Ἐκκλησίας στήν περιοχή Λευκωσίας, καί ὄχι μόνο, πού νά μήν τόν γνώριζε. Μέχρι σήμερα τό ὄνομά του ἀκούγεται συχνά.

Φοίτησε στίς πρῶτες τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου τοῦ χωριοῦ του. Μικρό παιδί, ἦταν πολύ ζωηρός. Ἐνοχλοῦσε τ' ἄλλα παιδιά και, ὅπως ἦταν γεροδεμένος, δέν ἦταν λίγες οἱ φορές πού τίς ἔτρωγαν τά ἄλλα παιδιά, λόγω τῆς φυσικῆς δύναμης πού εἶχε ἀλλά καί λόγω τοῦ ἀτίθασου χαρακτήρα του, γι' αὐτό τόν φώναζαν «Τσάρο».

Μικρός ἔκανε ὄλο σκανδαλιές. Μία φορᾶ, ἀναψε τό μπαροῦτι τοῦ πατέρα του, στό

δωμάτιο πού είχε τούς μεταξοσκώληκες ή μάννα του. Οί μεταξοσκώληκες από τήν βρώμα τοῦ μπαρουτιοῦ ψόφησαν. Ἡ μάννα του τόν ἔκανε μαῦρο στό ξύλο.

Μία ἄλλη φορᾶ, ἔτρεχε μέ τό γαϊδοῦρι, τόσο πολύ, ὥστε νά χτυπήση τό κεφάλι του ἄσχημα σέ ἕνα κλαδί. Τό χτύπημα ἦταν πολύ δυνατό καί μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του εἶχε ἕνα μεγάλο σημάδι στό κεφάλι.

Στήν Β΄ τάξη τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου, ἄρχισε νά ἐκδηλώνεται ἡ ἀσθένειά του. Μία ἡμέρα, τελειώνοντας τό σχολεῖο ἔνοιωσε πόνο στό πόδι του καί δέν μποροῦσε νά βαδίση γιά νά πάη στό σπίτι.

Μετά ἀπό ἰατρικές ἐξετάσεις διαπιστώθηκε, ὅτι ἔπασχε ἀπό ὀξεῖα ρευματοειδῆ ἀρθρίτιδα. Τά ἰατρικά μέσα τότε ἦταν ἐλάχιστα. Παρ' ὅλο πού οἱ γονεῖς του τόν πῆγαν σέ διάφορους γιατρούς, ὁ Κυριάκος ἄρχισε σιγά-σιγά νά παραλύη. Σ' αὐτό συνετέλεσε καί ἡ λανθασμένη ἰατροφαρμακευτική ἀγωγή πού τοῦ δόθηκε.

Μετά ἀπό αὐτό, δέν πῆγε ξανά σχολεῖο. Τά γράμματα πού ἔμαθε ἦταν μέχρι τήν Β΄ τάξη τοῦ Δημοτικοῦ. Ἡ κατάστασή του ὅλο καί ἐπιδειωνόταν, ἔχοντας σάν ἀποτέλεσμα νά καταλήξῃ πρῶτα στήν καρέκλα καί μετά στό κρεβάτι. Μέ τόν καιρό, τό σῶμα του καί τά ἄκρα, χέρια καί πόδια, ἄρχισαν νά ἀτροφοῦν, νά μὴν ἀναπτύσσονται κανονικά καί τό σῶμα του νά εἶναι ἄκαμπτο, σάν σανίδα. Τό μόνο πού μεγάλωνε κανονικά ἦταν τό κεφάλι του.

Πέρασαν ἀρκετά χρόνια στό χωριό, μέ τόν Κυριάκο στό κρεβάτι καί τήν μακαριστῆ Ροδοῦ, τήν μητέρα του, νά τόν περιποιῆται. Τά χρόνια περνοῦσαν, ἡ Ροδοῦ μεγάλωνε σέ ἡλικία ἀλλά καί ὁ Κυριάκος ἀπό παιδάκι ἔγινε ἄντρας μέ πολύ περισσότερο βάρος. Τά πάντα γίνονταν στό κρεβάτι. Πρᾶγμα δύσκολο γιά τήν ἡλικιωμένη μητέρα.

Τό 1959, ἀποφάσισαν οἰκογενειακῶς νά κατεβοῦν στήν Λευκωσία. Συγκεκριμένα, σέ ἕνα μεγάλο προάστειο τῆς Λευκωσίας, τόν Ἅγιο Δομέτιο. Ἐκεῖ ἦταν οἱ ἀδελφές τοῦ Κυριάκου παντρεμένες, ἡ Ἑλένη καί ἡ Δέσποινα. Ἦταν καί οἱ μοναδικές πού εἶχε. Δέν εἶχε ἄλλα ἀδέλφια.

Στό σπίτι τῆς Δέσποινας, στό πίσω μέρος, ἔφτιαξαν δύο δωμάτια ἀρκετά εὐρύχωρα καί ἐκεῖ ἐγκαταστάθηκε ὁ Κυριάκος μέ τούς γονεῖς του.

Στήν ἀρχή, ὁ κόσμος πῆγαινε ἀπό περιέργεια ἀλλά καί ἀπό φιλότιμο, ἐξασκώντας τήν ἀρετή τῆς ἀγάπης, νά δῆ ἕναν παράλυτο στό κρεβάτι καί συγχρόνως νά τοῦ πῆ ἕναν λόγο παρηγοριᾶς. Ὅμως τά πράγματα τελικά ἀντιστρέφονται. Ὁ κόσμος

πήγαινε νά παρηγορήση καί ἔφευγε παρηγορημένος.

Ἐν τῷ μεταξύ, συνέχιζε νά διαβάζη διάφορα βιβλία. Μέχρι σήμερα, στό δωμάτιό του ὑπάρχει μία μεγάλη βιβλιοθήκη. Τοῦ ἔβαζαν στό στήθος ἕνα μικρό ξύλινο ἀναλόγιο, τοποθετοῦσαν ἀνοιχτό τό βιβλίο πάνω στό ἀναλόγιο καί αὐτός διάβαζε. Τά φύλλα τά γύριζε μέ ἕνα μικρό ξυλάκι πού κρατοῦσε στό στόμα, γιατί τά χέρια του εἶχαν παραλύσει. Ἐπίσης, μέ τό στόμα ἔμαθε νά γράφει καί πιό μικρός νά ζωγραφίζει.

Οἱ Θεολόγοι, οἱ Ἱερεῖς καί Ἀρχιερεῖς κηρύττουν ἀπό τούς Ναούς καί τόν ἄμβωνα, ὁ Κυριάκος κηρύττει ἀπό τό κρεβάτι. Ὅταν τόν ρωτοῦσες «τί κάνεις;», ἔλεγε «Δόξα τῷ Θεῷ, καλά». Ἀμέσως ἔμπαινε στό θέμα, πού δέν ἦταν ἄλλο ἀπό τόν λόγο τοῦ Θεοῦ.

Στήν ἀρχή ὁ κόσμος ἦταν λίγος, γι' αὐτό εὑρίσκει καί χρόνο γιά μελέτη. Μετά ὁ κόσμος αὐξήθηκε. Ἡ πόρτα ἦταν συνέχεια ἀνοικτή. Τό δωμάτιό του ἀπό τό πρῶν μέχρι ἀργά τό βράδυ ἦταν γεμάτο κόσμο. Κάποια ἄτομα ἦταν ταγμένα νά τόν ὑπηρετοῦν, μέ πρώτη τήν Κατερίνα, ἀλλά νά ὑπηρετοῦν καί τούς ἐπισκέπτες.

Ἡ Κατερίνα ἦταν κοντοχωριανή του. Ἐλεύθερη κοπέλλα, τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος.

Όταν δέν δούλευε, ήταν συνέχεια δίπλα του. Βοηθοῦσε τήν μάννα του νά τόν πλύνουν καί νά καθαρίσουν. Ήταν ή οἰκονόμος του, κρατοῦσε τόν «τενεκέ» μέ τά λεφτά του, τά ὁποῖα ἔπαιρνε μέ τό ἕνα χέρι καί τά ἔδινε μέ τό ἄλλο.

Ὁ Κυριάκος ήταν πολύ σχολαστικός μέ τήν καθαριότητα. Σέ αὐτό τό θέμα εἶχε ἀπαιτήσεις. Τίποτα δέν ζητοῦσε ἀλλά σέ θέματα καθαριότητας, ὅταν κάτι δέν τοῦ ἄρεσε, ζητοῦσε νά τό ξανακάνουν, κυρίως ἀπό τήν Κατερίνα πού εἶχε τό θάρρος. Πολλές φορές, ἔρχονταν γυναῖκες καί ήθελαν νά σκουπίσουν ἢ νά καθαρίσουν. Στήν ἐρώτηση τῆς Κατερίνας «ἀφοῦ εἶναι καθαρά, τί τίς βάζεις καί κάνουν;», ἀπαντοῦσε «ἄστες καί αὐτές νά κάνουν κανένα ψυχικό».

Τό ἱεραποστολικό ἔργο τοῦ Κυριάκου σιγά-σιγά ἀναπτύχθηκε ποικιλοτρόπως. Τότε δέν ὑπῆρχε τό Χριστιανικό Βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ὁ κόσμος δέν γνώριζε, ποιό εἶναι τό καλό βιβλίο καί πού νά τό βρῆ. Φρόντιζε, λοιπόν, νά προμηθεύεται βιβλία καί νά τά πουλᾷ σέ χοντρικές τιμές. Μετά ἀπό μία συζήτηση, πρότεινε καί τό κατάλληλο βιβλίο καί ἔτσι ὁ κόσμος ὠφελεῖτο διπλά.

Παράλληλα, διοργάνωνε στό σπίτι του ὁμιλίες. Μαζευόταν ἀρκετός κόσμος καί τό σπίτι του γέμιζε ἀσφυκτικά. Τακτικός καλεσμένος ήταν ὁ π. Φιλόθεος τῆς ἱ. Μ. Μαχαιρᾶ. Τίς ὁμιλίες αὐτές, ἀλλά καί ἄλλων ἱεροκηρύκων, τίς ἔγραφε σέ κασσέττες καί τίς μοίραζε. Ἀπό τό σπίτι τοῦ Κυριάκου πέρασαν ἄτομα πού ἀργότερα ἔγιναν Ἀρχιερεῖς, ὅπως ὁ Μητροπολίτης Κερηνείας κ. Παῦλος καί ὁ Σαλαμίνας κ. Βαρνάβας. Ἐπίσης, πολλοί πού μετά ἔγιναν μοναχοί, ὁ π. Γαβριήλ Σιόκουρος, ὁ π. Σάββας τῆς ἱ. Μ. Σταυροβουνίου, ἡ Ξένη μοναχή, οἱ μοναχές Προκοπία, Φωτεινή, Ἀναστασία, ἀκόμη καί Θεολόγοι, ἱεροψάλτες, ἐγγράμματοι καί ἀγράμματοι, πλούσιοι καί φτωχοί καί κάθε κοινωνικῆς τάξης ἄνθρωποι.

Ἐπίσης, ὁ μακαριστός Κυριάκος ήταν ἰδρυτικό μέλος τοῦ Συλλόγου “Φίλοι τοῦ Ἁγίου Ὁρους”. Τά πρῶτα 100 μέλη στόν Σύλλογο γράφτηκαν στό σπίτι τοῦ Κυριάκου καί μέ δική του παρότρυνση. Ὁ Σύλλογος αὐτός ἐκδίδει τό περιοδικό “Ὁρθόδοξη Μαρτυρία”, μέ πολύ πνευματικό περιεχόμενο. Διοργανώνει προσκυνηματικές ἐκδρομές καί ἀγρυπνίες σέ διάφορους Ναούς. Μέχρι τότε, αὐτά ήταν ἄγνωστα γιά τήν κυπριακή κοινωνία.

Σάν Πνευματικό του εἶχε τόν π. Σάββα Λάμπρου τῆς ἱ. Μ. Σταυροβουνίου, ὁ ὁποῖος κάποια στιγμή ἀκολούθησε τό παλαιό ἡμερολόγιο καί ἔφυγε ἀπό τήν Μονή καί πῆγε στήν Πάρο. Ἐδῶ νά σημειώσωμε, ὅτι ἡ Μονή ἀκολουθεῖ τό νέο ἡμερολόγιο.

Ἐνῶ στήν ἀρχή ἔρχονταν οἱ ἱερεῖς τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (στόν Ἅγιο Δομέτιο) καί τόν κοινωνοῦσαν, δήλωσε ὅτι θέλει ν’ ἀκολουθήσει τό παλαιό, χωρίς νά ξέρη κανένας, τί μεσολάβησε. Ὅταν κάποτε πέρασε ἀπό τήν Κύπρο ὁ π.

Θεόκλητος ὁ Διονυσιάτης σάν καλεσμένος τοῦ Συλλόγου «Φίλοι τοῦ Ἁγίου Ὁρους», πέρασε καί τόν εἶδε. Μίλησαν γι' αὐτό τό θέμα. Τοῦ ἄρεσε πάρα πολύ καί ὅ,τι τοῦ εἶπε τά δέχτηκε ἀλλά μετά ἀπό λίγο χρονικό διάστημα κοιμήθηκε.

Μέσα στό ἱεραποστολικό του ἔργο ἦταν καί οἱ ἐπιστολές. Ὅπως εἶπαμε, ἔγραφε μέ τό στόμα. Γιά περισσότερη εὐκολία καί ταχύτητα, ὑπαγόρευε στήν Αἰκατερίνη καί ἔγραφε. Σάν ἄτομο ἐμπιστοσύνης, ἡ Κατερίνα ἄκουγε καί ἔγραφε τά πάντα. Ὅπως χαρακτηριστικά ἔλεγε, μέχρι καί γιά φόνους ἄκουσε. Οἱ ἐπιστολές ἀπευθύνονταν συνήθως σέ ἄτομα τοῦ ἐξωτερικοῦ. Σέ ὅλα τά μήκη καί τά πλάτη τοῦ κόσμου.

Ἦταν ἄνθρωπος τοῦ λόγου ἀλλά καί τῆς προσευχῆς. Οἱ ἀκολουθίες τοῦ Ὁρθρου, τοῦ Ἑσπερινοῦ καί τοῦ Ἀποδείπνου τελοῦνταν καθημερινά. Ἐνῶ μιλοῦσε μέ κάποιους, ὅταν ἐρχόταν ἡ ὥρα, διέκοπτε, ἔκαναν τήν ἀκολουθία μαζί μέ τούς παρευρισκομένους καί μετά συνέχιζε τήν συζήτηση.

Ἦταν πολύ ἔξυπνος καί ὁ λόγος του συνοδευόταν μέ πολλά παραδείγματα καί ἐπιχειρήματα. Δέν ἦταν λίγοι οἱ περίεργοι καί οἱ ἄθεοι, πού πέρασαν ἀπό ἐκεῖ καί βγῆκαν ἀναγεννημένοι, γνωρίζοντας τόν Χριστό διά τοῦ στόματος τοῦ παράλυτου Κυριάκου.

Λίγο καιρό πρό τῆς κοιμήσεώς του, ἕνα μέ δύο μήνες πιό νωρίς, ἐνῶ εἶχε πλήρη διαύγεια πνεύματος καί σώας τάς φρένας, ἔβλεπε ἀπό τήν πόρτα ἔξω στήν αὐλή μωρά. Τό κρεβάτι του εἶχε πάντα μία κλήση πρὸς τά ἐπάνω. Τά μωρά αὐτά ἔμπαιναν καί μέσα στό σπίτι καί μέ μία φυσικότητα ρωτοῦσε γι' αὐτά τούς παρευρισκομένους, χωρίς φυσικά αὐτοί νά βλέπουν τίποτα.

Ἐπίσης, μέσα σ' αὐτό τό χρονικό διάστημα τῶν δύο μηνῶν, ἔζησε καί τά ἐξῆς θαυμαστά: Ἔλεγε σέ ἕναν δικό του ἄνθρωπο, ὅτι εἶδε δύο Ἀγγέλους ἀσπροφορεμένους, ἐνῶ ἦταν ξύπνιος, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἔφεραν νά φορέση μία ἀρχιερατική στολή καί μία κορῶνα. Τοῦ εἶπαν, ὅτι τούς ἔστειλε ὁ Βασιλέας γιά νά τήν δώσουν νά τήν φορέση. “Ἄνοιξε τά μάτια σου νά τήν δῆς”. Τά εἶχε κλειστά, λόγῳ ναυτίας.

Ἐνῶ πλησίαζε ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδημίας του, κάποια ἡμέρα, ἐνῶ τόν ξέντυσαν γιά νά τόν καθάρισουν, εὐωδίαζε. Μάλιστα, μία κυρία πού ἦταν στήν κουζίνα, βγῆκε νά δῆ τί μυρίζει τόσο ὠραία. Ὅλοι διαπίστωσαν, ὅτι ἡ εὐωδία ἔβγαινε ἀπό τό σῶμα τοῦ Κυριάκου.

Ἐκεῖνες τίς ἡμέρες παρουσιάστηκε κάτι σάν σύννεφο φωτεινό πάνω ἀπό τό κρεβάτι του καί τόν ἔλουζε μέ ἄσπρο φῶς. Τά ἄτομα πού τό εἶδαν, εἶπαν ὅτι μοιάζει μέ τό Ἅγιο Φῶς στόν Πανάγιο Τάφο. Μέσα σ' αὐτό τό φῶς, τό πρόσωπό του ἔλαμπε σάν νά εἶχε δικό του φῶς.

Τόν τελευταῖο καιρό ἡ κατάσταση τῆς υἱείας του ἐπιδεινώθηκε αἰσθητά. Οἱ πνεύμονές του, λόγω παραμόρφωσης τοῦ σώματός του καί κυρίως τοῦ θώρακα, δέν γέμιζαν κανονικά ἀέρα. Αὐτό εἶχε σάν ἀποτέλεσμα νά ἔχη δύσπνοια καί νά μαυρίζει. Γι' αὐτό, ἔπρεπε νά ἔχη συνέχεια ὀξυγόνο.

Ἡ μητέρα του, ἡ ὁποία ἀκόμα ζοῦσε, τελευταῖα τοῦ ἔλεγε: «Κυριάκο μου, θά σέ πάρω μαζί μου», δηλαδή, θά πεθάνω καί μετά ἀπό λίγο θά πεθάνης καί σύ. Τά λόγια τῆς ὑπέργηρης μητέρας του στάθηκαν προφητικά. Τόν Μάρτιο τοῦ 1983, κοιμήθηκε ἡ μητέρα του σέ ἡλικία 95 χρόνων καί τήν ἀκολούθησε καί ὁ Κυριάκος.

Στίς 13 Δεκεμβρίου, ἐνῶ ἦταν καλά καί ἦταν στό σπίτι του, ρωτοῦσε τί ἡμέρα πέφτει ἡ 17η Δεκεμβρίου. Ἔλεγε μάλιστα, ὅτι ὁ π. Παῦλος (νῦν Κερηνείας) θά φύγη. Ὑπονοώντας, ὅτι δέν θά εἶναι στήν κηδεῖα. Διότι στίς 17 Δεκεμβρίου ἔγινε ἡ κηδεῖα του. Φαίνεται ὅτι προεἶδε τόν θάνατό του ἀλλά δέν τό εἶπε ξεκάθαρα γιά νά μήν στενοχωρήσει τούς γύρω του.

Στίς 14 Δεκεμβρίου, ἔγινε εἰσαγωγή στό νοσοκομεῖο μέ προβλήματα ἀναπνευστικά. Μιλοῦσε καί ἐπικοινωνοῦσε κανονικά. Μάλιστα, ζήτησε ἀπό τήν Κατερίνα νά τοῦ φέρι κάτι συγκεκριμένο νά φάη. Τήν ἐπομένη, στίς 15 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1983, ἐκοιμήθη εἰρηνικά.

Τήν ὥρα τῆς κηδεῖας πού ἔγινε στόν ἐνοριακό Ναό τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, στόν Ἅγιο Δομέτιο, ἕνα παιδάκι πέντε ἐτῶν, ὁ Δημητράκης, γνωστό στήν περιοχή, φώναζε ὅτι ὁ Κυριᾶκος δέν πέθανε, ἀλλά πετᾶ καί ἔδειχνε ψηλά. «Γιατί μοῦ λέτε, ὅτι ὁ Κυριᾶκος πέθανε;», ἔλεγε. Ἔβλεπε τόν Κυριᾶκο κάπου ψηλά, μέσα στήν Ἐκκλησία.

Ἡ Κατερίνα ἦταν πολύ στενοχωρημένη μετά τόν θάνατο τοῦ Κυριάκου. Εἶχε συνέχεια ἕνα βάρος στό στήθος καί συχνά πήγαινε στό σπίτι του καί ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητη. Μία ἡμέρα, ἐνῶ ἦταν ἐκεῖ στενοχωρημένη, βλέπει νά βγαίνει ἀπό τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἕνα φῶς σέ ἀκτῖνες καί ἄρχισε νά κλαίη ἀλλά πλέον μέ δάκρυα χαρᾶς καί κατανύξεως. Ἀμέσως ἔφυγε τό βάρος καί ἡ στενοχώρια πού εἶχε καί στήν θέση της ἦρθε ἡ χαρά.

Ὁ Κυριᾶκος ὁ παράλυτος δέν ἐμποδίσθηκε ἀπό τήν παραλυσία του στην ἐργασία τῆς ἀρετῆς καί στήν προσφορά πρὸς τόν πλησίον. Σ' αὐτόν

ἐπαληθεύτηκε καί ἐφαρμόστηκε ὁ Ἀποστολικός λόγος «ἡ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται». Ὁ ἀσώματος Θεός λατρεύεται μέ τό νοῦ και, ἐπειδή εἶναι πνεῦμα ὁ Θεός, «ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ» πρέπει νά Τόν λατρεύωμε, ψυχῇ καί σώματι. Καί ἄν τό σῶμα ἀδυνατῇ, ὅπως στήν περίπτωση τοῦ Κυριάκου, ἀρκεῖ ὁ καθαρός καί ἁγιασμένος νοῦς νά λατρεύσῃ καί νά ἐνωθῇ μέ τόν Θεό. Αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ Κυριάκου τοῦ παραλύτου. Ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr